15/04/2023

Πειραιώς Σεραφείμ: “Ευτυχώς, που πέθανε ο Σωτήρ Χριστός και ο θάνατός Του έγινε ζωή δική μας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Στην Πασχάλιο ποιμαντορική εγκύκλιο για το 2021, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ, αναφέρεται στη Σταύρωση και την Ανάσταση του Ιησού Χριστού, λέγοντας πως “ευτυχώς, που πέθανε ο Σωτήρ Χριστός, και ο θάνατός Του έγινε ζωή και Ανάσταση δική μας! Ευτυχώς που υπάρχουν τόσα «μνήματά» Του στον κόσμο, τόσοι άγιοι Ναοί, όπου μπορεί να εισέλθει ελεύθερα ο πονεμένος, ο κουρασμένος και απαρηγόρητος άνθρωπος και να αποθέσει το φορτίον του πόνου του, της αγωνίας του, του φόβου και της ανασφαλείας του, να «ξεφορτωθεί» τον θάνατόν

του”

Η Εγκύκλιος του Μητροπολίτου Πειραιώς

Ευτυχώς που υπάρχουν αι Εκκλησίαι του Εσταυρωμένου, Αποθανόντος, Αναστάντος και αιωνίως Ζώντος Χριστού, όπου ο απελπισμένος άνθρωπος των ημερών μας, ο καταπροδωμένος από όλα τα είδωλα, όλους τους «χαμοθεούς» που έκλεψαν την καρδιά του, την οικονομίαν, την τεχνολογίαν και την γήινη επιστήμη των κτιστών και όλας τας υπολοίπους «κενάς απάτας» του παρόντος αιώνος «του απατεώνος», ευρίσκει καταφύγιον και παραμυθίαν και σωτηρίαν.

Ἡ Σταύρωση καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι γιά τόν πιστό ἀλλά καί τόν ἄπιστο ἄνθρωπο τό μεθόριο συμβεβηκός μεταξύ τῶν ἀρχαίων (π.Χ.) καί τῶν νέων ἡμερῶν (μ.Χ.).

Τόσο ἠθικά καί φυσικά ὅσο καί πνευματικά ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ πίστη σ’Αὐτόν ἀναμόρφωσε καί ἀνακαίνισε τόν κόσμο. Ἡ πάλη ὑπῆρξε μακρά καί κοπιώδης, ἀλλά ἀπό τήν ὥρα πού ὁ Χριστός πέθανε καί ἀνέστῃ, ἤχησε ὁ ἐπιθανάτιος κώδων κατά πάσης σατανικῆς τυραννίας καί πάσης βδελυγμίας. Ἀπό τῆς ὥρας ἐκείνης ἡ ἁγιότητα καί ἡ δικαιοσύνη ἀπέβησαν τό παγκόσμιο ἰδεῶδες πάντων ὅσοι ὀνομάζουν τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Κυρίου τους καί ἡ ἐπίτευξη τοῦ ἰδεώδους ἐκείνου κατέστῃ ἡ κοινή κληρονομιά τῶν ψυχῶν «ὅσων πνεύματι Θεοῦ ἄγονται» (Ρώμ. 8. 14, πρβλ. Γαλ. 5. 19) στίς ὁποῖες παραμένει τό Ἅγιο Πνεῦμα.

Τά ἀποτελέσματα τῆς διακονίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά τήν ἀναγέννηση καί ἀναμόρφωση τῆς φθαρείσης ἀπό τά πάθη καί τήν ἁμαρτία κοινωνίας καί ζωῆς τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἱστορικά καί ἀναμφήριστα.

Κατάργησε τήν ὠμότητα καί τήν ἐκδικητικότητα.

Ἐδάμασε τά ἀχαλίνωτα διαβλητά πάθη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐστιγμάτισε τήν ἀπόγνωση, τήν ἀπελπισία καί τήν αὐτοχειρία.

Ἐκόλασε μέ αὐστηρότητα τήν παιδοκτονία

Ἀπέλασε τίς ἐπαίσχυντες ἀκαθαρσίες τοῦ ἡδονισμοῦ καί τῆς σαρκολατρείας.

Ἀπήλλαξε τόν θηριομάχο.

Ἐλευθέρωσε τόν δοῦλο.

Ἐπροστάτευσε τόν αἰχμάλωτο.

Ἐνοσήλευσε τον ἀσθενῆ.

Ἐστέγασε τόν ξένο.

Ἐπροστάτευσε τό ὀρφανό κι ὅλους τούς ἀδυνάτους.

Ἀνύψωσε τήν γυναῖκα.

Περιέβαλε μέ ἀκτῖνες στεφάνου τήν ἀθῶαν ἡλικία του παιδιοῦ.

Ἐξευγένισε τήν ἐργασία μετατρέποντάς την ἀπό χυδαιότητα σέ ἀξιοπρέπεια καί καθῆκον.

Ἁγίασε τήν οἰκογένεια καί τόν γάμο, ἀνυψώνοντας τον ἀπό ἐμπορία καί δουλεία σέ εὐλογημένη ἕνωση ἀνδρός καί γυναικός.

Κατέστησε τήν ἀγάπη καθολική καί ὑποχρεωτική ἀρετή καί χαρακτηριστικό γνώρισμα τῶν μαθητῶν Του.

Ἐξάγνισε τήν ζωή ἀπό κάθε μολυσμό σαρκός καί πνεύματος.

Ἐξῆρε τήν ψυχή παντός ἀνθρώπου σέ ἀνεκτίμητο τοῦ Θεοῦ δημιούργημα.

Ἔκτισε καρδιές καθαρές, βίους εἰρηνικούς καί ἑστίες γλυκεῖες.

Κατά τόν ἀρχαῖο Ρωμαῖο φιλόσοφο Σενέκα (4-65 π.Χ, τῶν παλαιῶν ἡμερῶν σύγχρονο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ), ἡ εὐσπλαγχνία ἐθεωρεῖτο ἐλάττωμα καί ἡ πτωχεία τό μεγαλύτερο ὄνειδος. Κατά τόν Ἀναστάντα ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι ἀρετή καί ἡ ἔντιμος πτωχεία δέν εἶναι ἀτιμία, ἡ ἐκούσια μάλιστα περιφρόνηση τοῦ πλούτου ἀρετή καί ἔπαινος. Δέν ὑπῆρξε κοινωνική τάξη τῆς ὁποίας νά μήν διόρθωσε τίς κακίες.

Γιά τόν πιστό οἱ συνέπειες τοῦ θανάτου καί τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως εἶναι βαθύτερες καί ὑπέρτερες τῆς ἱστορικῆς σημασίας τους, καθώς ἀποκαλύπτουν τήν ἐξήγηση τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς καί βεβαιώνουν τήν κατάκτηση τοῦ μυστηρίου τοῦ τάφου.

Ὁ πιστός, καθώς θεωρεῖ τό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, δέν αἰσθάνεται πλέον ὅτι ὁ Θεός ἀπέχει μακράν, ἀλλά ἀνακράζει μέ πίστη καί ἐλπίδα καί ἀγάπη. «Ὑμεῖς γάρ ναός Θεοῦ ἐστέ ζῶντος, καθώς εἶπεν ὁ Θεός ὅτι ἐνοικήσω

ἐν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω, καί ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καί αὐτοί ἔσονταί μοί λαός» (Β΄ Κορ. 2.16). «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6.4).

Ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ προσφιλῆ καί περιπόθητα,

Σκυθρωπή εἶχεν ἀκούσει κάποιαν ἡμέραν τοῦ ΙΘ΄ (19^{ου}) αἰῶνος ἡ ἀνθρωπότης ἀπό τό στόμα τοῦ τραγικοῦ Γερμανοῦ φιλοσόφου Γουλιέλμου-Φρειδερίκου Νίτσε, τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἰδεοληψίας τοῦ Ὑπερανθρώπου καί ἐμπνευστοῦ τοῦ αἱμοσταγοῦς Χίτλερ, ὅτι: «ὁ Θεός εἶναι νεκρός! Τόν σκοτώσαμε... Ἐμεῖς ὅλοι εἴμαστε οἱ φονιάδες του... ὁ Θεός θά μείνῃ νεκρός! Τί ἄλλο εἶναι οἱ Ἐκκλησίες παρά οἱ τάφοι καί τά μνήματα τοῦ Θεοῦ;» Καί ἐπίσης, ὀλίγας δεκαετίας ἀργότερον, ἀπό τό στόμα ἑνός νεωτέρου Γάλλου ὁμολόγου του, τοῦ Ἰωάννου-Παύλου Σάρτρ, τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ ἀθεϊστικοῦ Ὑπαρξισμοῦ ὅτι: «Ὁ Θεός ἀπέθανε! Σᾶς ἀναγγέλλω, κύριοι, τόν θάνατον τοῦ Θεου!»

Αἱ διακηρύξεις αὐταί τῶν ἀθέων φιλοσόφων ἐτάραξαν τάς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων. Σύγχυσις πολλή ἐπηκολούθησεν εἰς τόν χῶρον τοῦ πνεύματος καί τῆς λογοτεχνίας, τῆς τέχνης καί τῆς Θεολογίας εἰς τήν Δύσιν, ὅπου ἄρχισε νά γίνεται λόγος ἀκόμη καί περί «Θεολογίας τοῦ θανάτου τοῦ Θεοῦ».

Ἡ Ἐκκλησία βεβαίως δέν εἶχε ποτέ καί δέν ἔχει καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ Ἐνσαρκωθείς Θεός Λόγος, ὡς τέλειος ἄνθρωπος ἀπέθανε. Τοῦτο ἔγινε τό 33 μ.Χ. ἐπάνω εἰς τόν λόφον Γολγοθᾶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐπί Ποντίου Πιλάτου τοῦ Ρωμαίου Ἡγεμόνος τῆς Ἰουδαίας. Ἀφοῦ ἔπαθεν ἀνήκουστα Πάθη, ἐσταυρώθῃ ὡσάν κακοῦργος καί, περί ὥραν ἐνάτην τῆς Παρασκευῆς, εἶπε «Τετέλεσται!» καί παρέδωκε τό πνεῦμα! Αὐτό εἶναι μία ἀναντίρρητος ἱστορική πραγματικότης.

Ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός, ἀπέθανεν «ὑπέρ πάντων» τῶν ἀνθρώπων! Ἀφοῦ ἀνέλαβεν ὅλα τά ἰδικά μας: σῶμα, ψυχήν, θέλησιν, ἐνέργειαν, κόπον, ἀγωνίαν, πόνον, λύπην, παράπονον, χαράν, τά πάντα, παρεκτός ἁμαρτίας, ἀνέλαβε, τέλος, καί τό μεγαλύτερον ζήτημά μας, τόν θάνατον, καί μάλιστα εἰς τήν πιό βασανιστικήν καί ταπεινωτικήν ἐκδοχήν του, τόν Σταυρόν. Μέχρις ἐδῶ συμφωνοῦμεν μέ τούς φιλοσόφους. Θά δεχθοῦμε ἀκόμη καί τό ὅτι αἱ Ἐκκλησίαι, οἱ Ναοί, εἶναι «οἱ τάφοι», «τά μνήματα» τοῦ Θεοῦ! Ὅμως!... Ἐμεῖς γνωρίζομε, ζοῦμε καί προσκυνοῦμε τόν θανόντα Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ὡς «νεκρόν ζωαρχικότατον»!

Ὀλίγον μετά τήν φοβέραν Παρασκευήν, εἰς τήν πρωϊνήν ἀμφιλύκην τῆς «Μιᾶς τῶν

Σαββάτων», τῆς Κυριακῆς, συνέβῃ αὐτό, διά τό ὁποῖον ἔγινεν ὅλη ἡ διά σαρκός καί πάθους καί Σταυροῦ καί καθόδου εἰς τόν Ἅδην οἰκονομία τοῦ Θεοῦ: Ἡ Ἀνάστασις!... Καί αὐτό, ἡ Ἀνάστασις, εἶναι μία ἐξ ἴσου ἀναντίρρητος ἱστορική πραγματικότης!.. Καί ἡ πραγματικότης αὐτή ἔχει ἀμέσους καί σωτηρίους ἐπιπτώσεις εἰς ὅλους μας. Ἀνέστῃ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος εἶναι συνάμα καί Υἱός τοῦ Ἀνθρώπου!

Ἀνέστῃ ὁ Θεός μέ ὅλον τό πρόσλημμα τῆς ἀνθρωπότητος: τό Σῶμα ποῦ ἔλαβεν ἀπό τά ἄχραντα αἵματα τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τήν ἁγίαν Ψυχήν Του. Ἀνέστῃ ἐκ νεκρῶν, «παγγενή τόν Ἀδάμ ἀναστήσας ὡς φιλάνθρωπος»!... Ὁ Τάφος τοῦ Ἰησοῦ, τό «καινόν μνημεῖον» τοῦ Ἰωσήφ, εἶναι πλέον διά παντός κενός! Ἀντί διά μνημεῖον νεκρικόν, εἶναι μνημεῖον νίκης κατά τοῦ θανάτου, εἶναι πηγή ζωῆς!

Ὁ νοητός Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης ἀνέτειλεν «ἐκ τοῦ τάφου ὡραῖος», χαρίζοντας φῶς ἀνέσπερον, εἰρήνην, χαράν, ἀγαλλίασιν, ζωήν αἰώνιον! Ναί, οἱ Ναοί εἶναι οἱ «τάφοι» τοῦ Κυρίου! Ἀλλά Τάφοι κενοί, ὁλοφώτεινοι, γεμάτοι ἀπό «ὀσμήν ζωῆς», ἀπό ἐαρινόν μύρον πασχάλιον, ὡραῖοι, ἐρατεινοί, καταστόλιστοι μέ μυρσίνες δοξαστικές καί μέ ἄνθη χειροπιαστῆς ἐλπίδος, τάφοι ζωοδόχοι καί ζωοπάροχοι.

Ὁ θάνατος τοῦ Θεοῦ ἀνέστρεψε τάς δυνάμεις τοῦ Ἅδου, ὁ θάνατος εὐτελίστηκε πλέον εἰς ἁπλοῦν ἐπεισόδιον ποῦ εἰσάγει τόν ἄνθρωπον ἀπό τόν βίον εἰς τήν Ζωήν. Οἱ Ἐκκλησίες, οἱ «τάφοι» τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, εἶναι αἱ διάπλατοι θύραι τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, οἱ ὀρθάνοιχτες εἴσοδοι τοῦ Νυμφῶνος τοῦ Υἱοῦ Του, ποῦ «ὡς Νυμφίος προῆλθεν ἐκ του Μνήματος» καί οἱ πιστοί εἰσερχόμενοι, «θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν, Ἅδου τήν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν· καί σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τόν αἴτιον, τόν μόνον Εὐλογητόν τῶν πατέρων, Θεόν καί ὑπερένδοξον»!

Εὐτυχῶς, λοιπόν, ποῦ ἀπέθανεν ὁ Σωτήρ Χριστός, καί ὁ θάνατός Τοῦ ἔγινε ζωή καί Ἀνάστασίς ἰδική μας! Εὐτυχῶς ποῦ ὑπάρχουν τόσα «μνήματά» Του εἰς τόν κόσμον, τόσοι ἅγιοι Ναοί, ὅπου ἠμπορεῖ νά εἰσέλθῃ ἐλεύθερα ὁ πονεμένος, ὁ κουρασμένος καί ἀπαρηγόρητος ἄνθρωπος, νά ἀποθέσῃ τό φορτίον τοῦ πόνου του, τῆς ἀγωνίας του, τοῦ φόβου καί τῆς ἀνασφαλείας του, νά «ξεφορτωθῇ» τόν θάνατόν του!

Εὐτυχῶς ποῦ ὑπάρχουν αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Ἐσταυρωμένου, Ἀποθανόντος, Ἀναστάντος καί αἰωνίως Ζῶντος Χριστοῦ, ὅπου ὁ ἀπελπισμένος ἄνθρωπος τῶν ἡμερῶν μας, ὁ καταπροδωμένος ἀπό ὅλα τά εἴδωλα, ὅλους τούς «χαμοθεούς» ποῦ ἔκλεψαν τήν καρδιά του, τήν οἰκονομίαν, τήν τεχνολογίαν καί τήν γήϊνη ἐπιστήμη τῶν κτιστῶν καί ὅλας τάς ὑπολοίπους «κενάς ἀπάτας» τοῦ παρόντος αἰῶνος «τοῦ ἀπατεῶνος», εὑρίσκει καταφύγιον καί παραμυθίαν καί σωτηρίαν.

Ἀσπαζόμενος πάντας μέ ἀγάπη Ἰησοῦ Χριστοῦ, Τοῦ ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος καί αἰωνίως Ζῶντος καί ζωοποιοῦντος τόν ἄνθρωπον, διατελῶ πατρικῶς ἀπευθύνων ἐγκάρδιον πασχάλιον χαιρετισμόν καί εὐλογίαν.

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Μέ θερμές Πατρικές εὐχές

Ο Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Τ Η Σ Σ Α Σ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ